

Början

Det hela började för flera hundra år sedan då en munk vid namn Ansgar fick i uppdrag att resa norrut för att möta kungen vid Birka.

Den omtalade kungen hade nämligen värdjat om att få besök av någon som kunde läsa och skriva och som kunde berätta om den stora nyheten. Ansgar, kunde både läsa och skriva och det var hans jobb att sprida den stora nyheten så han passade alldeles utmärkt för uppdraget.

Tillsammans med ett litet följe munkar och med lastutrymmet fyllt till bredden med guld och underbara skatter gav han sig av. Det var ett riskfyllt äventyr. Trots detta reste sällskapet utan väpnad vakt. Ansgar ville inte ha med sig några soldater eftersom han trodde att det blev lugnare så. Att någon skulle kunna komma och knycka alla dyrbarheterna bekymrade honom inte. Det fanns bara en gåva i lasten som han var riktigt rädd om. Det var en bok. Den såg inte mycket ut för världen, men den innehöll det budskap som Ansgar skickats ut för att berätta om och var därför långt mer värd än allt guld och alla ädla stenar.

Till en början gick resan bra, men när man närmade sig det som vi kallar Kalmar och klev iland hände något som skulle förändra hela expeditionen. Inne bland de täta strandsnåren gömde sig ett följe med rövare och när alla kistorna burits i land kastade sig rövarna över bytet. De stackars munkarna kunde inte bjuda på mycket motstånd. De viftade mest med sina armar och ropade ord som rövarna inte förstod och sen blev de antingen bortjagade eller fick en smäll på nosen så att de somnade. Striden blev kort. Skränande försvann rövarna lika fort som de kommit. De tog med sig allt och kvar låg Ansgar och hans vänner omtumlade och sargade i sanden.

- Vi har förlorat allt, alla gåvor som vi skulle ge till kungen, grät en av munkarna, men Ansgar var fortfarande lugn.

- Det viktigaste har vi ändå kvar.

- Nej, de tog boken också, svarade munken förtvylat.

- Ja, men vi har livet i behåll, sa Ansgar och fortsatte: Vi kan fortfarande berätta om och sprida den nya kunskapen, men nu fortsätter jag ensam. Ni andra ska försöka hitta boken som vi förlorat. Bara den är viktig bland föremålen. Guldet sörjer vi inte, fortsatte Ansgar och så kom det sig att följet nu gick skilda vägar.

- Ja, vi ska göra vad vi kan för att hitta boken. Pax broder, sa Ansgars vänner och tog farväl.
- Pax. Far väl och lycka till i ert sökande efter böckernas bok.

Så skingrades alltså Ansgars expedition. Alla skatter gick förlorade, men Ansgar kom ändå till Birka med sitt budskap. Hans vänner sökte dock förgäves efter den så högt värderade boken och Ansgar fick aldrig veta att rövorna hade slitit sönder den och spridit bladen för vinden. Åren gick och berättelserna om de lösa bladen och boken blev en legend i var mans hus. Det talades om att bladen innehöll berättelser om ett fantastiskt budskap till alla människor och många äventyrare har under åren försökt att återfinna bladen.

umman
vid grinden

En dag några hundra år senare, upptäckte två unga väpnare, Vitmar och Luna, en gammal bokpärm som hängde på en grindstolpe och det blev början till vårt äventyr.

- Kolla vad jag hittade, ropade Luna till Vitmar som genast stack träningsvärdet i skidan och kom fram till Luna.

- Får jag se, sa han och tog tag i den gamla bokpärmerna.

Förundrade stod de båda två och stirrade på de märkliga tecknen.

- Jag förstår ingenting, sa Luna.

- Får jag se! Det är ju bara ett enda blad kvar och så står det med jättekonstig stil. Rena grekiskan, utbrast Vitmar.

Upptagna av boken märkte de inte att en gumma i svart kåpa plötsligt stod bredvid dem.

- Står det något spännande i boken, undrade gumman med hes röst.

Vitmar och Luna blev så rädda att de tappade boken. I nästa sekund drog de fram sina träsvärd och backade några steg bakåt. Gumman rörde inte en min. Hon lät sig inte skrämmas av några vettskrämda väpnare utan sa: - Det var väldigt. Lägg undan de där gaddarna och lyssna nu noga på mig. Vitmar och Luna vågade inget annat än att

släppa svärderna till marken. Stela av skräck fortsatte de sedan att lyssna till vad gumman hade att säga.

- Ta med er den här bokpärmerna och bege er ut i skog och mark. Om ni kan finna de blad som saknas lovar jag att ni kommer att bli rika. Rikare än allt guld i hela världen kan göra er. Den bokens innehåll är nämligen en skatt åt människorna som inte kan mätas i pengar. Seså skynda er iväg nu!

Vitmar och Luna vågade inget annat än att ta pärmerna och ge sig av. De rusade hem till sitt läger och berättade för sina riddare om gumman. Först var det ingen som ville tro på dem, men när de visade bokpärmerna blev det bestämt att Vitmar och Luna skulle ge sig iväg för att hitta de försvunna bladen. Först gav de sig av till munkarna i Alvastra kloster.

Det var en ganska lätt vandring så Luna ägnade tiden åt att studera bokpärmerna noga. Hon var djupt koncentrerad och gjorde verkligen allt för att försöka förstå de urgamla tecknen. Vitmar däremot var rastlös och hade långtråkigt.

- Måste vi gå hela vägen, suckade han.

- Ja, hur ska vi annars komma dit, mumlade Luna till svar.
- Du kunde ju bära mig, föreslog Vitmar och började skutta framför Luna för att försöka få hennes uppmärksamhet.
- Kul. Kan du vara tyst ett tag. Jag försöker förstå vad det står här. Nämen kolla, jag tror jag fattar!

Just då upptäckte Vitmar något helt annat. Blixtsnabbt grep han tag i Luna och drog henne med sig ner bakom en buske.

- Göm dig! Det kommer någon där borta på stigen, väste han och slängde en stor mantel över dem båda.